

Arrest

nr. 164 862 van 29 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. DEMEYER en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 15 juli 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.06.2013 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Betrokkenen verbleven van 09.07.2000 tot 26.01.2007 in België. Op 26.01.2007 keerden betrokkenen terug naar Iran. Op 10.03.2008 kwamen betrokkenen terug naar België. Op 18.03.2008 dienden betrokkenen opnieuw een asielaanvraag in. Sindsdien verbleven betrokkenen ononderbroken in België. Betrokkenen dienden op 06.04.2004 een aanvraag 9§3 in. Op 28.12.2005 werd een beslissing genomen: de aanvraag was onontvankelijk. Betrokkenen dienden op 31.07.2008 een aanvraag 9bis in. Op 18.08.2010 werd beslist dat de aanvraag 9bis ongegrond was. Op datum van 29.05.2009 dienden betrokkenen een aanvraag 9ter in voor hun dochter. Op 16.07.2010 werd het gezin voorwaardelijk geregulariseerd. De A-kaart werd twee keer verlengd. De dienst 9ter verlengt de A-kaart niet opnieuw. De dochter is genezen en dient enkel opgevolgd te worden. Betrokkenen zijn ongeveer 3 jaar in het bezit geweest van een A-kaart. De dochter is momenteel 8 jaar en de zoon 15 jaar. De kinderen zijn schoolgaand. De eerste schoolattesten dateren van 2002. In het attest van 02.12.2002 staat dat de zoon ingeschreven was in de basisschool van 01.09.2001 tot en met 29.05.2002 (vroeger afgebroken wegens verhuis). Maar de school werd verdergezet in Ekeren. Op het attest van 12.12.2002 staat dat de zoon was ingeschreven van 28.05.2002 tot 06.11.2002. Een volgend schoolattest verklaart dat de zoon was ingeschreven in de basisschool te Wilrijk (2de leerjaar kleuteronderwijs) van 08.11.2002. Beide kinderen zijn momenteel schoolgaand. De zoon was ingeschreven als regelmatige leerling van 01.09.2012 tot 30.06.2013 aan het tweede leerjaar van de eerste graad Moderne Wetenschappen. De dochter was voor het schooljaar 2012 – 2013 ingeschreven voor het volgen van de lessen van het 2de leerjaar. Mijnheer (die beschikt over een kandidaatsdiploma ingenieur elektriciteit en elektronica behaald aan de universiteit van Teheran) was voltijds tewerkgesteld als technicus (vooral elektriciteit en elektronica) van 01.03.2010 tot 07.10.2012 in het cultuurcentrum van Deurne. Het hoofd techniek van het cultuurcentrum beschrijft hem als een beleefde, respectvolle, positieve, enthousiaste collega die sterk gewaardeerd wordt. Het hoofd techniek schrijft dat mijnheer de Nederlandse taal vrij goed verstaat maar dat hij het moeilijker heeft om zich uit te drukken in het Nederlands. En verder beschrijft het hoofd techniek dat mijnheer een voorbeeldige professionele technische medewerker was. Betrokkene volgde een beroepsopleiding van 17.12.2012 tot 16.06.2013 met een gemiddelde van 40u/ week. Brutoloon: 13,10 euro/ u. Loonfiches aan dossier betrokkene toegevoegd. Mevrouw is vanaf 20.12.2012 als deeltijdse bediende tewerkgesteld bij winkelketen C&A (deeltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur). Bruto aanvangsalaris: 10,7291 euro/ u.

Bovenstaande aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds maart 2008 ononderbroken in België verblijven, een bijzondere band met België hebben, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren, werkbereid zijn en gewerkt hebben, een beroepsopleiding hebben gevolgd met werkgarantie en zicht op werk hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen, attesten en loonbrieven voorleggen, is zeker en vast bewonderenswaardig maar verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en in kader van de ziekte en medische behandeling van de dochter van betrokkenen.

Betrokkenen dienden een eerste asielaanvraag in op 11.07.2000. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 02.06.2002. Betrokkenen gingen op 26.06.2002 in beroep bij de Raad van State. Deze procedure werd afgesloten op 09.11.2004. Betrokkenen gaven geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal op het Belgische grondgebied. In 2007 keerden betrokkenen terug naar Iran om hun leven in hun eigen land van herkomst herop te bouwen. Betrokkenen besloten in maart

2008 terug te keren naar België en dienden opnieuw een asielaanvraag in op 18.03.2008. Deze procedure werd afgesloten op 04.03.2009. Betrokkenen dienden een derde asielaanvraag in op 12.03.2009. Deze procedure werd afgesloten op 30.03.2009. Betrokkenen dienden een volgende asielaanvraag in op 10.04.2009. Deze procedure werd afgesloten op 21.04.2009. Op 30.04.2009 dienden betrokkenen hun laatste asielaanvraag in. Deze werd afgesloten op 27.05.2009. Betrokkenen werden op 20.08.2010 voor een eerste keer in het bezit gesteld van een A-kaart door de procedure 9ter. Deze verblijfsmachtiging wordt nu beëindigd omdat het kind genezen is.

Het schoolgaan van de kinderen was mogelijk gedurende de duur van de asielprocedures en gedurende de tijd dat betrokkenen in het bezit werden gesteld van een A-kaart. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen tonen verder niet aan dat een scholing voor beide kinderen niet in het land van herkomst meer kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn.

Betrokkenen beweren dat het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens geschonden zullen worden indien ze de aanvraag moeten indienen via de gewone procedure. Deze loutere bewering kan echter niet volstaan om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkenen dienen deze bewering te concretiseren en een begin van bewijs te leveren.

Dat betrokkenen geen gezinsleven kunnen hebben in Iran is ongeloofwaardig. Betrokkenen geven niet aan waarom zij geen gezinsleven kunnen hebben in Iran. Zij tonen met deze loutere bewering niet aan dat zij de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet kunnen indienen via de bevoegde Belgische ambassade.

Betrokkenen beroepen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980. Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

"(...) Schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, alsook schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; schending van het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel: schending van artikel 28 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind.

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

(...)

Derhalve oordeelt de gemachtigde dat niets verzoekers zou verhinderen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Naar het oordeel van verzoekers heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie een manifeste appreciatiefout gemaakt door de feitelijke

omstandigheden af te doen als zijnde 'geen reden om de verblijfsmachtiging niet in te dienen via de bevoegde Belgische ambassade'.

Verzoekers verwijzen in eerste instantie naar het feit dat minister Annemie TURTELBOOM destijds via een instructie van 26 maart 2009 aan DVZ, een regularisatiecriterium invoerde voor "families met schoolgaande kinderen" die 5 jaar in België verblijven, een asielaanvraag indienden voor 1/6/2007 die minstens 1 jaar duurde, en school lopen sinds 1/9/2007. Dat criterium werd bevestigd in de instructie van 19 juli 2009. Die laatste instructie werd vernietigd door de Raad van State, maar de bevoegde staatssecretaris en de DVZ bevestigden dat zij dit criterium zullen blijven toepassen bij de beoordeling ten gronde.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het voor de betrokkene onmogelijk of bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Er is bovendien geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" zou zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij of zij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

In casu hebben verzoekers als normale en zorgvuldige personen gehandeld, zijn zij beiden aan het werk en hebben zij hun kinderen de mogelijkheid gegeven onderwijs te volgen. Terzake kan verzoekers niets verweten worden.

Bovendien mag niet uit het oog worden verloren dat zowel de staatssecretaris die destijds bevoegd was als de Dienst Vreemdelingenzaken zelf destijds aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd heeft dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor de regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

(cfr. www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=85).

Indien de gemachtigde van de staatssecretaris hier afbreuk aan doet in zijn beslissingen, dan wordt niet alleen de motivering van de beslissing, maar ook het rechtszekerheidsbeginsel op ernstige wijze geschonden.

Verzoekers wensen te herhalen dat de gemachtigde van de minister zeer goed op de hoogte is van het feit dat mevrouw Z. S. deeltijds tewerkgesteld is als bediende bij winkelketen C&A ingevolge arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Ook de heer M. F. A. heeft inmiddels een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur afgesloten bij FLEETSUPPORT, en dit sedert 17 juni 2013 (deze stukken werden door de voormalige raadsman van verzoekers per fax verzonden aan de gemachtigde van de staatssecretaris en zouden tot het administratief dossier moeten behoren, doch verzoekers voegen nogmaals kopie in bijlage - cfr. stuk 2).

Beide verzoekers hebben met andere woorden een arbeidsovereenkomsten gesloten van onbepaalde duur op een moment dat zij nog (legaal) konden werken. Hoewel dit in de rechtspraak wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid, wordt dit gegeven volledig genegeerd door de gemachtigde van de minister.

Deze beslissing is onvoldoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd.

Nochtans dient de beslissing van de verwerende partij afdoende gemotiveerd zijn, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Met andere woorden, de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, rekening houdende met het gewicht van de genomen beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu geenszins afdoende worden genoemd, zeker niet wanneer rekening wordt gehouden met het gewicht van de genomen beslissing, en houdt bijgevolg een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve overheid onderworpen is. De opgelegde motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen en verzoekers gaan niet akkoord met de opgegeven motivering.

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwisting bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft in onderhavig geval ondanks de voorliggende feitelijke elementen ten onrechte besloten dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekers, die rechtvaardigen dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging niet in Iran indienden.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

Bovendien mag evenmin uit het oog worden verloren dat verzoekers twee schoolgaande kinderen hebben. Zoon A. gaat momenteel naar het derde jaar ASO (wetenschappen) in het Sint-Michielscollege te Brasschaat. Dochter N., die in 2005 geboren is in België, is ook hier naar de kleuterklas gegaan en gaat nu naar het derde leerjaar. In september starten de lessen terug, en het is volkomen onverantwoord om de kinderen opnieuw naar Iran te sturen, niet wetende wanneer zij opnieuw in België worden toegelaten.

Aangezien de minderjarige kinderen van verzoekers de Iranese taal en het alfabet niet machtig zijn, zullen zij een achterstand opbouwen ten aanzien van hun leeftijdsgenoten, wat hun verdere ontwikkeling danig in de weg staat. Aangezien zij de taal niet machtig zijn, impliceert dit een schending van het artikel 28 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind.

Het is werkelijk tergend dat zou worden geëist dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in Iran zouden gaan indienen. Verzoekers hebben aldaar geen huis waar zij kunnen verblijven, geen werk en dus geen inkomsten, maar ook geen verzekering en geen sociale contacten waar zij terecht kunnen. Het is werkelijk onmenselijk om dergelijke eisen te gaan stellen ten aanzien van verzoekers.

Voorts dient benadrukt dat er heel wat verschillen zijn tussen de cultuur en de gewoontes in Iran en België. Zo zou niet alleen verzoekster, maar ook dochter N. verplicht worden in Iran een hoofddoek te dragen, terwijl N. in België nooit een hoofddoek heeft moeten dragen. Dit gaat in tegen haar menselijke waardigheid.

De gemachtigde van de minister is bijgevolg tot een kennelijk onredelijke beslissing gekomen, daar de gemachtigde van de minister de elementen van integratie in casu niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat verzoekers de aanvraag via de Belgische bevoegde instanties indienen.

In onderhavige zaak is het kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister geen rekening heeft gehouden met deze elementen van integratie als buitengewone omstandigheid.

Deze integratie maakt het voor verzoekers immers bijzonderlijk moeilijk om hun aanvraag in het buitenland in te dienen. De beslissing genomen door de verwerende partij is kennelijk onredelijk. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd waarom de door de verzoekende partijen aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden zijn die verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is..

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen hun betoog opbouwen rond het volgens hen wel degelijk van toepassing zijn van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de instructie van 19 juli 2009 bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 nr. 198.769 werd vernietigd, zoals verzoekende partijen overigens zelf aangeven in het verzoekschrift. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Aangezien de instructie werd vernietigd, bestaat zij niet meer in het rechtsverkeer en kunnen verzoekende partijen zich in dit verband niet op het rechtszekerheidsbeginsel beroepen.

De Raad merkt tevens op dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

De stelling van de verzoekende partijen dat men zich in het verleden zou geëngageerd hebben om de criteria van de instructie te blijven toepassen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

2.6. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij tijdens hun legaal verblijf tewerkgesteld waren en konden werken en dat dit gegeven genegeerd werd door de verwerende partij. Evenwel blijkt dat de gemachtigde dit gegeven mee in overweging heeft genomen doch heeft geoordeeld dat: *“Bovenstaande aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

Het feit dat betrokkenen sinds maart 2008 ononderbroken in België verblijven, een bijzondere band met België hebben, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren, werkbereid zijn en gewerkt hebben, een beroepsopleiding hebben gevolgd met werkgarantie en zicht op werk hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen, attesten en loonbrieven voorleggen, is zeker en vast bewonderenswaardig maar verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en in kader van de ziekte en medische behandeling van de dochter van betrokkenen.(...) Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.” Door er nogmaals op te wijzen dat zij tijdens hun legaal verblijf tewerkgesteld waren en dat zij werkwillig zijn, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk waarom deze elementen hen zouden verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. Waar de verzoekende partijen lijken voor te houden dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met

de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit hun land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

2.7. Waar verzoekende partijen wederom wijzen op het feit dat hun kinderen in België naar school gaan, blijkt uit de motieven dat de gemachtigde ook dit argument in zijn beoordeling betrokken heeft en als volgt heeft geoordeeld: *“Het schoolgaan van de kinderen was mogelijk gedurende de duur van de asielprocedures en gedurende de tijd dat betrokkenen in het bezit werden gesteld van een A-kaart. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen tonen verder niet aan dat een scholing voor beide kinderen niet in het land van herkomst meer kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn”*. De overtuiging van de verzoekende partijen dat het volkomen onverantwoord is om de kinderen opnieuw naar Iran te sturen, vermag niet de kennelijke onredelijkheid van voormeld motief aan te tonen. Er dient voorts op te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Verzoekende partijen tonen evenmin aan, nu niet blijkt dat er geen scholing kan verkregen worden in het land van herkomst, dat een terugkeer een onderbreking van het schooljaar zou inhouden. Uit niets blijkt dat zij niet vanuit België al de nodige stappen kunnen zetten om ervoor te zorgen dat de kinderen onmiddellijk bij aankomst in het herkomstland hun studies kunnen verderzetten. Bovendien maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de kinderen de Iranese taal niet zouden verstaan, dit gelet op het feit dat bij de aanvraag een verklaring werd gevoegd waaruit blijkt dat de vader van de kinderen wel Nederlands verstaat maar moeite heeft om zich in deze taal uit te drukken, zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de vader zich tot de kinderen hoofdzakelijk in zijn moedertaal uitdrukt. De verzoekende partijen maken met hun kritiek niet aannemelijk dat voornoemde motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Daargelaten de vraag naar de al dan niet rechtstreekse werking van artikel 28 van het IVRK, maken zij een schending van het recht op onderwijs, zoals voorzien in voornoemde bepaling, dan ook niet aannemelijk.

2.8. Verzoekende partijen betogen verder als volgt: *“Verzoekers hebben aldaar geen huis waar zij kunnen verblijven, geen werk en dus geen inkomsten, maar ook geen verzekering en geen sociale contacten waar zij terecht kunnen. Het is werkelijk onmenselijk om dergelijke eisen te gaan stellen ten aanzien van verzoekers.”*. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen deze elementen niet expliciet hebben aangehaald als buitengewone omstandigheid in hun aanvraag, maar zich beperkten tot de stelling dat: *“naast hun familiale leven uiteraard ook politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige problemen voorhanden zijn gelet op hun langdurig verblijf in België”*, dient vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing erop gewezen heeft dat: *“Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het “vrijwillige terugkeerprogramma” bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale*

Organisatie voor Migratie).” Verzoekende partijen maken aldus met hun betoog niet aannemelijk dat zij – ondanks de hulp van Fedasil en IOM – niet terug kunnen naar het land van herkomst omdat zij aldaar geen werk, geen onderkomen en geen sociale contacten hebben.

2.9. Waar verzoekende partijen nog wijzen op de cultuurverschillen en het feit dat de vrouwelijke leden van het gezin een hoofddoek zullen moeten dragen in Iran, benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekende partijen de elementen die het voor hen bijzonder moeilijk maken terug te keren expliciet en duidelijk moeten vermelden in de aanvraag. Verzoekende partijen hebben dit gegeven evenwel niet uitdrukkelijk aangehaald in de aanvraag, zodat de gemachtigde niet kan verweten worden hieromtrent niet gemotiveerd te hebben.

Voorts maakt het loutere feit dat de dochter van de verzoekende partijen niet volledig dezelfde vrijheden kan genieten in haar land van herkomst als hier in België echter niet automatisch dat haar menselijke waardigheid zou geschonden worden. Voor zover de verzoekende partijen hier verwijzen naar de door hen opgeworpen schending van artikel 3 EVRM, stelt de Raad vast dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. In casu beperken de verzoekende partijen zich tot de stelling dat de vrouwelijke leden van het gezin een hoofddoek zullen moeten dragen in Iran en dat dit zou ingaan tegen de menselijke waardigheid van de dochter doch zij maken met dergelijke stelling een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

2.10. Verzoekende partijen voeren voorts nog een schending van de rechten van verdediging aan, maar zij laten na uiteen te zetten op welke wijze hun rechten van verdediging door de bestreden beslissing werden geschonden. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.11. Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting nog bijkomende stukken neerleggen, met name medische attesten, een aanbevelingsbrief en een kerstrapport, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift of ter terechtzitting worden voorgelegd. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De ter terechtzitting aangevoerde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER